

Машехата (вика) — Тоньо, Тоньо. Токналъ, та пукналъ!.. Кжде си?

Внучето — Ей ма, тукъ съмъ — при дѣдо съмъ.

Машехата — Ти сѣ при него! Ела тукъ да сложишъ трапезата!

Внучето — Ида. (Тихо). Азъ пакъ ще дойда, дѣдо.

Машехата — Хайде донеси хлѣбъ, лъжици, тарелки, туй-онуй!

По-скоро!

Внучето — Ей сега (влиза пѣргаво вжтре и изнася всичко).

Машехата — Хайде сѣдайте сега! (Тя сѣда първа). Хайде, Боньо! Ха и ти, Тоньо. На, яжъ...

Внучето — Ами дѣдо?

Машехата — Дѣдо ти — подъ стълбата.

Синътъ — А бе жена, че...

Машехата (крѣсва) — Подъ стълбата казахъ! Дай, Тоньо, копанята, да му сипя малко чорба.

Внучето — Че въ копанята ли, ма?

Машехата (вика) — Ами въ какво? Въ кратуната ти ли! Хайде дай гаванката тогава!...

Внукътъ (донася гаванката и гледа баща си).

Синътъ — Бе жено че то, такова...

Машехата — Какво, такова?...

Синътъ — Гаванката таквази...

Машехата — Гаванка-маванка — толкова! На, занеси му да яде!

Внукътъ (поема гаванката и все гледа баща си).

Синътъ — Че то... таквось.

Машехата (стреля мжжа си съ погледъ). Какво?

Синътъ (съ въздишка) Нищо...

Внучето (слѣзло долу, спира — не смѣе да доближи дѣда си).

Дѣдото — Защо стоишъ тамъ, сине, а не дойдешъ при мене?

Внучето — Защото... Защото... (Изтичва и прихлипва на раменетъ му). Дѣдоо, буца ми е заседнала на гърлото!

Дѣдото (милва го) — Защо, сине, защо, чедо?

Внучето (сѣща се, че той не вижда) — Нищо. Нищо... ехъ, дѣдо, ехъ!... (Хрумва му) Дай азъ да те нахраня. (Подава му). Срѣбни. ей на лъжицата е до устата ти.

Дѣдото — Че защо не ми дадешъ паницата самъ азъ!..

Внучето — Не, не, така е по-добре, дѣдо, по-добре е... Азъ, азъ.

Синътъ — Тончо, хайде де. Кжде остана, сине?

Внучето — При дѣда. Яжте, менъ не ми се яде!

Дѣдото (посѣга) — Дай, дай да ямъ самъ, пъкъ ти вървияжъ съ тѣхъ. (Хваща гаванката). Какво е туй! Че то не е паница!

Внучето — Ахъ, дѣдо! Остави! (По-тихо). Машехата, нали знаешъ...

Дѣдото — Знамъ, знамъ... Ами баща ти?

Внучето — Ехъ... Нали знаешъ, че той не може...

Дѣдото — Ехъ, нищо, чедо, нищо. То се връща.

Внучето — Истина, право казвашъ, дѣдо! Дръжъ сега, яжъ самъ, пъкъ азъ...

Дѣдото — Какво ти?..